

REPTE CLÀSSIC CDLXI (46I): Pàgines trèmules (05-04-2011)

Un relat de: [REPTE CLÀSSIC](#)

Proposat per: nuriagau (05-04-2011)

Tema: “Coneixences cibernètiques”

Extensió aproximada: 400 - 600 paraules

Condicions: El text ha de contenir les paraules: esborronar, pronòstic, inquiet i demà (amb les seves variants)

Durada: Fins dilluns 11 d'abril a les 16.00h

Guanyador/a: Ayurveda

Text guanyador:

Pàgines trèmules (Memòries amnèsiques I; 6)

La Valèria dorm. Deixo d'escriure al portàtil i, sense pensar-m'ho, detecto el senyal desbloquejat del veí i em connecto a la xarxa, després de mesos de desconexió total. Penso en el compte de correu electrònic. Si no ha caducat, la safata d'entrada ha de ser plena a vessar. Correu brossa i publicitat i cadenes de reenviament dels escassos contactes que tinc en el meu compte.

Elimino la majoria sense obrir-los perquè els remitents no em són coneguts o el títol del missatge no em diu res. Però un calfred em baixa per l'espina, que m'esborrona, en trobar un correu de *facebook*, m'avisava d'una publicació al meu Mur. És tan fàcil pitjar l'enllaç que, contra tot pronòstic de rumiar-ho dues vegades, ja s'obre una nova finestra amb la pàgina inicial del meu perfil. Tot segueix com ho havia deixat mesos enrere, només han augmentat les xifres en vermell que m'indiquen les sol·licituds d'amistat, els missatges per llegir i les notificacions noves. Números elevats que em fa mandra anar obrint...

Em sento inquiet, trasbalsat. Aquesta caràtula em burxa el record i em porta al període en què malgastava hores de son davant de la pantalla, navegant per xats i consultant de forma impulsiva tots els comptes oberts en diverses pàgines de contacte. La soledat és tan mala companyia... Miro la Valèria, comprovo que segueix adormida. Els dits es mouen automàticament damunt del teclat, i componen un nom i un cognom massa familiars. En prémer la tecla de l'*ENTER*, apareix el seu perfil i la seva fotografia.

No ha canviat gaire d'aspecte. Potser el cabell més llarg però la fesomia de nena tendra i dolça segueix en el seu rostre. La veig davant de la catedral de Burgos. I a la vora del Tíber, a Roma. Fins i tot, resisteixo la convulsió de veure-la amb biquini, de boca-terrosa, amagant lleugerament la mirada darrere dels vidres translúcids de les ulleres. Ressegueixo la seva pell, colrada per un bronzejat intens, com era habitual en ella quan la tenia més a l'abast. La voldria acariciar...

La següent fotografia em transporta a dies grisos i tristos, quan érem amants i un bretó s'interposava entre ella i jo, i es barreja amb l'alegria de veure la criatura acabada de néixer, que dorm i que ella besa; és el seu fill. Així ho indiquen els comentaris i les polseres que mare i fill duen als canells. I la vida, sempre tan sorneguera, m'ofereix veure-la entre els braços d'un altre home. Després d'anys de no voler trencar amb el bretó, i haver esdevingut segon plat d'una relació malaltissa, insostenible i denigrant.

Teclejo, ja sense tenir cura si la Valèria dorm encara o hi ha risc que es desperti de sobte. T'envio salutacions des de ...

Ja veus, encara viu, malgrat tot. I seguint amb les meves passions d'escriure i llegir.

M'alegro de comprovar que ja ets mare, Verònica, una il·lusió feta realitat. Tinc ganes de veure't... és possible?

Una abraçada.

I trameto el missatge abans de penedir-me'n. Apago l'equip, tot seguit, per no aixecar sospites. La Valèria no s'ha immutat, segueix en la mateixa posició. Amb el llum apagat, em concentro en el meu batec, que s'ha accelerat per l'excitació i pel trasbals d'haver retrobat la primera dona que vaig estimar i vaig voler deixar perdre per no saber com lluitar per aconseguir-la. Demà serà un altre dia. Amb el neguit afegit d'obrir el meu compte de correu i rebre l'avís que el missatge que he tramès ha estat respost. I m'adonaré que hi ha pàgines trèmules en el llibre de la meva vida que costen de girar i oblidar...

Altres textos presentats: Resta de participants

Comentaris i veredicte